

La Col·lecció Oriental de la UAB

A l'inici de la dècada dels vuitanta, es va introduir la docència de la llengua àrab als estudis de la Diplomatura de Traducció i d'Interpretació de l'EUTI (Escola Universitària de Traductors i d'Intèrprets), i al final de la dècada es va introduir la docència de les llengües japonesa i xinesa. Aquesta docència implicava la necessitat de crear un fons bibliogràfic corresponent, i així va néixer una política que comportà la creació de la Col·lecció Oriental de la UAB. La transformació d'aquesta diplomatura en llicenciatura, i de l'EUTI en Facultat de Traducció i d'Interpretació, i la creació del Departament de Traducció i d'Interpretació i d'un programa de Doctorat de Teoria de la Traducció van influir fonamentalment en la planificació d'aquest fons bibliogràfic.

Al principi calien obres de consulta i manuals d'aprenentatge de llengua, però l'aprenentatge d'una llengua, especialment quan es tracta d'una carrera de traducció i d'interpretació, requereix coneixements sobre cultura, història, pensament, estructures socials, econòmiques i polítiques, art i literatura, ciència i tecnologia. En primer lloc, aquest fons havia de servir les necessitats dels estudiants i dels docents de la carrera de Traducció i d'Interpretació, però més endavant també havia de servir les necessitats dels investigadors del camp dels estudis orientals. L'any 1989, la UAB va crear el Centre d'Estudis Japonesos i el Centre d'Estudis Xinesos per promoure els estudis i la investigació d'aquests dos camps, inclosa la creació dels fons bibliogràfics i documentals corresponents. (Aquests dos centres s'han integrat al nou Centre d'Estudis Internacionals de la UAB.)

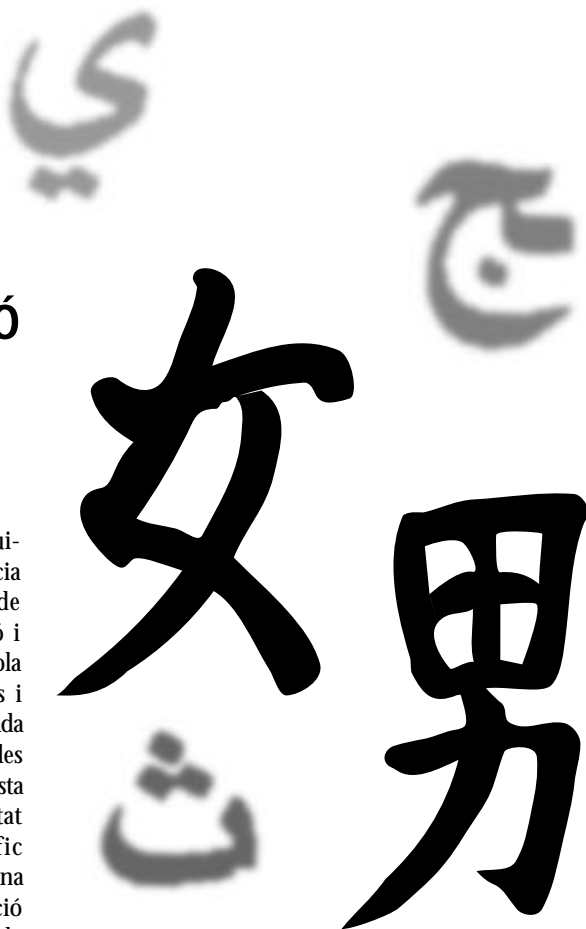
La Col·lecció Oriental de la UAB comença a formar-se a la Biblioteca de Traducció i d'Interpretació. Era evident que aquest fons bibliogràfic d'estudis orientals havia d'incloure llibres bàsics en àrab, japonès i xinès, corresponents a tots els camps d'estudi abans esmentats; però havia d'incloure igualment els estudis bàsics d'aquests camps en llengües europees, per facilitar la recerca d'investigadors no experts en les llengües originals. La creació i consolidació de la Col·lecció Oriental implicava una estratègia de planificació de la tipologia de la col·lecció, de recopilació de bibliografies, i de la captació

de subvencions per fer possibles les inversions necessàries, ja que hauria estat impossible crear la col·lecció només amb les inversions ordinàries disponibles per a la Biblioteca de Traducció i d'Interpretació de la UAB, que es feia càrrec d'aquest fons.

Aquestes subvencions s'han materialitzat de diverses maneres. En el cas de la llengua japonesa, per exemple, hi ha hagut un important suport institucional de part del govern japonès (mitjançant el seu consolat a Barcelona, i gràcies a les gestions del professorat japonès), de la Japan Foundation, i de diverses entitats japoneses del sector empresarial. La part xinesa ha comptat amb subvencions de la

Direcció General d'Universitats de la Generalitat de Catalunya, i amb donacions molt importants de part del govern de la República Popular de la Xina (mitjançant el seu consolat a Barcelona, i gràcies a les gestions del professorat xinès), de la Biblioteca Nacional Central de Taiwan, i de la biblioteca particular de Manuel Lent, estudiós castellanoparlant de la cultura xinesa i traductor-intèrpret oficial del govern de Taiwan. Aquestes subvencions externes han complementat les inversions ordinàries fetes per l'EUTI, al seu dia, i pels departaments de Filologia de la UAB implicats en la docència de traducció i interpretació, i per la Facultat de Traducció i d'Interpretació, pels Centre d'Estudis Japonesos, pel Centre d'Estudis Xinesos i pel Departament de Traducció i d'Interpretació posteriorment.

Tot i haver-hi una tradició important d'estudis àrabs i semítics en aquest país, no hi havia una tradició d'estudis de l'Extrem Orient. En aquest sentit, la creació del fons bibliogràfic d'estudis orientals de la Biblioteca de Traducció i d'Interpretació representava una aportació molt important de la UAB a la recerca d'aquest camp. (De fet, la UAB és encara l'única universitat de l'Estat espanyol que ofereix un títol homologat de llengua japonesa o de llengua xinesa.) El Servei de Biblioteques va veure la importància d'aquesta novetat i va prendre la decisió de reconèixer l'especificitat del fons com a Col·lecció Oriental de la UAB, i de mantenir-ne la integritat amb una ubicació específica. Actualment és a la Biblioteca de Traducció i d'Interpretació, però s'integrarà a la Biblioteca d'Humanitat de la UAB el 1998, quan la Facultat de Traducció i d'Interpretació es traslladi al nou edifici projectat per al campus nord. La gestió d'una Col·lecció Oriental genera noves necessitats per al Servei de Biblioteques de la UAB.

La catalogació de llibres en àrab, japonès i xinès requereix la transliteració de les dades bibliogràfiques, per exemple. El Servei ha facilitat aquesta tasca amb la creació de beques específiques per a estudiants de les llengües corresponents.

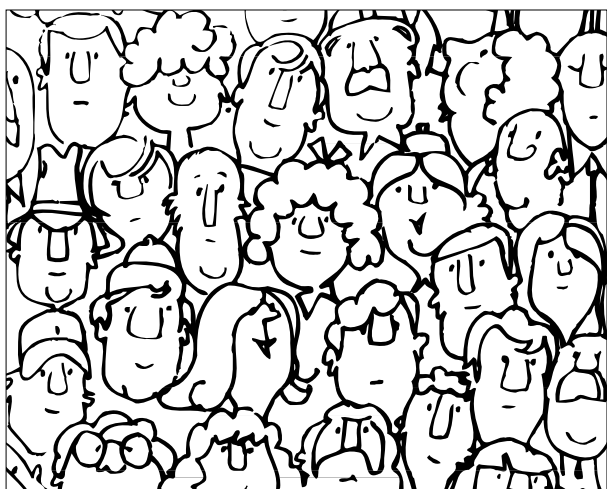
La col·lecció disposa actualment de gairebé tres mil volums, i creix contínuament. Ja podríem dir que és la col·lecció d'aquestes característiques més important del país, però s'ha de reconèixer el fet que encara té un llarg camí per córrer per consolidar-se com a fons de recerca d'àmbit internacional. Les noves tecnologies ajudaran en aquesta consolidació perquè comencen a aparèixer en edicions de CD-ROM les col·leccions més importants dels textos bàsics, en llengua original, de la tradició xinesa, per donar-ne un exemple, i la interconnexió per xarxes electròniques de les diverses biblioteques d'estudis orientals d'Europa i del món permetrà la localització ràpida d'obres específiques, d'una banda, i hauria de servir per estalviar duplicacions innecessàries, de l'altra.

Sean Golden
Degà

Facultat de Traducció i d'Interpretació

Mediateca

En els darrers anys, la Universitat ha incorporat dins dels seus fons bibliogràfics els materials audiovisuals (vídeos, casset, discs compactes, làser discs, equips multimèdia) i ha destinat en les seves biblioteques espais concrets per a la seva audició i visualització. El nombre d'usuaris que utilitzen aquest tipus de material ha augmentat considerablement i, per tant, s'ha fet necessari crear una mediateca que permeti la seva consulta d'una manera àgil i ràpida.

A la Mediateca de la Biblioteca d'Humanitats, aquests objectius s'hi assolixen gràcies a la instal·lació d'una matriu audiovisual de vint-i-quatre entrades d'aparells reproductors de vídeo (en tots els sistemes), làser disc, disc compacte i casset, i de setze sortides de monitors de visualització, sis sortides d'àudio i dues sortides multimèdia, que permet la consulta a través d'un sistema de gestió de tot el fons audiovisual de la biblioteca. Aquest sistema permet que, des d'un únic punt de treball i sense necessitat de moure's del mostrador d'atenció al públic, el personal de la biblioteca pot posar en marxa els aparells de reproducció i de visualització.

Tota aquesta tecnologia permet que un mateix vídeo, casset, disc compacte o làser disc pugui ser utilitzat per més d'un usuari al mateix temps. El fet que els usuaris no han de manipular ni els aparells ni el material evita una gran part de les avaries i el desgast prematur dels documents. A l'abast de l'usuari hi ha el monitor de visualització i un comandament amb vuit botons que li permet controlar el que està visionant o escoltant.

El sistema permet programar amb molts dies d'antelació el material que es vol consultar, per tal que els usuaris puguin fer reserves del material documental i del lloc de consulta per a un dia determinat. Com que des del mostrador central de control se sap quins materials documentals s'estan consultant en cada moment, es faciliten i s'agiliten les noves peticions de consulta del mateix material. La persona encarregada d'aquest servei només fent una ullada a la pantalla de l'ordinador sap si el material que li estan sol·licitant ja s'està consultant i, per tant, s'estalvia temps d'espera a l'usuari.

La matriu audiovisual és ampliable tant d'entrades com de sortides, i permet la possibilitat d'ampliació a locals externs a la biblioteca, com poden ser aules, despatxos o laboratoris. Per tant, s'optimitza molt més l'ús dels materials en ser consultats al mateix temps des de la biblioteca o des d'una aula o despatx.

Amb tota aquesta estructura s'aconsegueix un gran objectiu: posar a l'abast dels usuaris d'una manera ràpida, fàcil i segura uns materials bibliogràfics cada vegada més essencials tant per a la docència com per a la recerca.

